

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ
ΑΛΛΟΘΡΗΣΚΟΙ ΚΑΙ ΑΛΛΟΔΟΞΟΙ

ΟΜΑΔΑ Β΄:

Νεκταρία Πρωτόπαππα
Λουκία Κουτρομάνου
Κωνσταντίνα Κούλια
Αλέξης Κραβαρίτης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Χριστιανισμός και Αλλόδοξοι
- Η παραβολή του Καλού Σαμαρείτη
- Η Χριστιανική κοινότητα μέσα σε έναν πλουραλιστικό κόσμο
- Απελευθερωτικός χαρακτήρας του χριστιανισμού

Χριστιανισμός και αλλόδοξοι

Σύμφωνα με το Χριστιανικό Δόγμα οι σχέσεις ανάμεσα στον Θεό και στον άνθρωπο δεν παρουσιάζουν διακρίσεις, αλλά ισχύει η ενότητα «έν Χριστώ».

Στην Αγία Γραφή αναφέρονται κείμενα που περιγράφουν χαρακτηριστικά αυτή την σχέση. Ακολουθούν κάποια από αυτά :
«Πάντες γάρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ... οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδέ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γάρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. 3, 26, 28).

Το παραπάνω απόσπασμα επισημαίνει την καθολικότητα του Χριστιανισμού και την ισότιμη αντιμετώπιση όλων των ανθρώπων χάρη σε αυτόν. Η εθνικότητα, το φύλλο, η οικονομική κατάσταση και η κοινωνική θέση δεν συντελούν παράγοντα, προκειμένου να ενστερνιστεί κάποιος τον Χριστιανισμό.

Ο Χριστιανισμός απέναντι στο φανατισμό και τους αλλόδοξους

Η θέση του χριστιανού απέναντι στους αλλόθρησκους και αλλόδοξους πρέπει να χαρακτηρίζεται από σεβασμό και ανοχή των ιδεών τους, χωρίς να προδίδει τις δικές του αρχές και πεποιθήσεις.

Η Παραβολή του Καλού Σαμαρείτη

Ο Ιησούς με αφορμή τα λόγια κάποιου νομοδιδάσκου ανέφερε την παρακάτω παραβολή:

Κάποιος άνθρωπος, κατεβαίνοντας από τα Ιεροσόλυμα στην Ιεριχώ, έπεσε πάνω σε ληστές. Αυτοί τον ξεγύμνωσαν, τον τραυμάτισαν, και έφυγαν παρατώντας τον μισοπεθαμένο. Από κείνο το δρόμο έτυχε να κατεβαίνει κάποιος ιερέας, ο οποίος τον είδε, αλλά τον προσπέρασε χωρίς να του δώσει κάποια σημασία. Το ίδιο και κάποιος λευίτης, που περνούσε από κείνο το μέρος. Παρ' όλο που τον είδε κι αυτός, τον προσπέρασε χωρίς να του δώσει σημασία.

Η Παραβολή του Καλού Σαμαρείτη

Κάποιος Σαμαρείτης που ταξίδευε, ήρθε προς το μέρος του, τον είδε και τον σπλαχνίστηκε. Πήγε κοντά του, άλειψε τις πληγές του με λάδι και κρασί και τις έδεσε καλά. Μάλιστα τον ανέβασε στο δικό του το ζώο, τον οδήγησε σε πανδοχείο και φρόντισε γι' αυτόν.

Την άλλη μέρα, φεύγοντας, έβγαλε και έδωσε στον πανδοχέα δύο δηνάρια και του είπε: *«φρόντισέ τον, κι ό,τι παραπάνω ξοδέψεις, εγώ, όταν ξαναπεράσω, θα σε πληρώσω»*. Ποιος λοιπόν απ' αυτούς τους τρεις κατά τη γνώμη σου αποδείχτηκε πλησίον εκείνου που έπεσε στους ληστές;»

Ο νομοδιδάσκαλος απάντησε: *«εκείνος που τον σπλαχνίστηκε»*. Τότε ο Ιησούς του είπε: *«Πήγαινε και να κάνεις κι εσύ το ίδιο»*.
(Λουκ. 10, 25-37)

Η συγκεκριμένη παραβολή έρχεται να μας διδάξει την ηθική της αδερφικότητας και ανυστερόβουλης αγάπης μεταξύ των ανθρώπων.

Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της είναι η κοινωνική σχέση των δύο αυτών ατόμων, καθώς οι Ιουδαίοι δεν είχαν καμία επαφή με τους Σαμαρείτες.

Γι αυτό το να βοηθήσει ένας Σαμαρείτης αποτελεί ένα γεγονός που προκαλεί εντύπωση. Η τελική απόφασή του μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι οι διαφορές και η έχθρα των δύο λαών δεν στάθηκαν ικανά να αποτρέψουν τον Σαμαρείτη από αυτή την πράξη φιλανθρωπίας.

Το παράδειγμα του Σαμαρείτη μας δείχνει πως η αγάπη και η προσφορά δεν διακρίνουν τους ανθρώπους.

Η αγάπη δε γνωρίζει διαφορές, είτε καταγωγής, είτε γλώσσας, είτε θρησκευτικής πίστης. Είναι ο δρόμος και ο τρόπος που διάλεξε ο Χριστός.

Πλησίον είναι ο κάθε άνθρωπος και το συμπέρασμα της παραβολής συνοψίζεται στη φράση “πήγαινε να κάνεις και εσύ το ίδιο”.

Ο σπλαχνικός Σαμαρείτης, Ζωρζ Ρουώ (Rouault, 1871 - 1958)

ΠΗΓΗ: <http://ebooks.edu.gr/modules/ebook/show.php/DSGYM-B118/381/2537,9846/>

Η Χριστιανική κοινότητα μέσα σε έναν πλουραλιστικό κόσμο

- Πλουραλιστική κοινωνία: Σήμερα η ευρύτερη κοινωνία αποτελείται από διάφορες ομάδες με ιδιαίτερες ιδεολογικές αποχρώσεις.
- Χαρακτηριστικά γνωρίσματα μιας πλουραλιστικής κοινωνίας είναι η ειρηνική συνύπαρξη και η αμοιβαία ανοχή των ποικίλων ομάδων.
- Τα μέλη της θα πρέπει να έχουν κοινό σκοπό τους την κοινωνική ευημερία, πράγμα που επιτυγχάνεται με την εξάλειψη της προκατάληψης και των διακρίσεων.
- Έτσι, σύμφωνα με το Δόγμα της Ορθόδοξης Εκκλησίας, θα πρέπει να αποδίδεται δίκαιη αντιμετώπιση προς όλα τα μέλη, δείχνοντας αγάπη στις ευάλωτες ομάδες.

Απελευθερωτικός χαρακτήρας του χριστιανισμού

Ο απελευθερωτικός χαρακτήρας του Χριστιανισμού συνάγεται από το ιδιαίτερο γνώρισμά του, που συγκεφαλαιώνεται στις λέξεις “ελευθερία” και “αγάπη”.

Στην ελευθερία του ανθρώπου απευθύνεται ο Χριστός λέγοντας *«Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἄρατω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθείτω μοι»* (Ματθ. 16, 24), ενώ αλλού: *«Ἐάν οὖν ὁ υἱὸς ὑμᾶς ἐλευθερώσῃ, ὄντως ἐλεύθεροι ἔσεσθε»* (Ιωάν. 8, 36).

Απελευθερωτικός χαρακτήρας του χριστιανισμού

Με τα παραπάνω λόγια επικροτείται ο απελευθερωτικός χαρακτήρας του χριστιανισμού, που δεν υποχρεώνει τα άτομα να ενστερνίζονται το συγκεκριμένο δόγμα, αλλά τους καλεί και τους προσκαλεί να κάνουν την επιλογή τους.

Αυτή την αλήθεια για την χριστιανική πίστη πρέπει να κατέχει κάθε πιστός και να μην αναγκάζει ή κρίνει κανέναν από τους συνανθρώπους του να επιλέξει τα δικά του πιστεύω, να μην κρίνει τα άτομα με βάση τις μεταξύ τους διαφορές αλλά τα κοινά τους και κυρίως τα πνευματικά τους χαρίσματα.

Όπως η ποικιλία των οργάνων παράγει αρμονία έτσι και η ετερότητα μπορεί να συμβάλλει στη συνεργασία. Μικρογραφία 1998. Χειρ. Νικολάου.

Σας ευχαριστούμε για τον χρόνο σας!!!!

ΤΕΛΟΣ